

Flashback

Bezinning voor onderwijsmensen 2005-2006

Herbronning en ontmoeting zijn broodnodige bestanddelen om evenwicht te brengen in een actief onderwijsleven. Het zijn ook sleutelwoorden in het aanbod 'Bezinning voor onderwijsmensen' van het VSKO en de abdij van Averbode. Onderwijsmensen konden dit schooljaar viermaal in het bezinningscentrum terecht voor een mid-weekend, telkens van vrijdagavond tot zaterdagavond. Het programma voor 2005-2006 zit er inmiddels op. Terwijl er al naarstig gewerkt wordt aan de cast voor het volgende schooljaar (lees daarover meer in het volgende Forumnummer), maakt de redactie op deze bladzijden plaats voor een terugblik. Enkele deelnemers aan de afgelopen initiatieven zonden namelijk een ervaringsverslagje in. Neem je even de tijd om samen met hen binnen te gluren in wat 'Bezinning voor onderwijsmensen' dit schooljaar te bieden had en teweegbracht?

Dienaar worden van het geluk van mijn naaste

Mid-weekend van 25-26 november 2005 met Bart Verhack

Twee jonge broeders, in donkere pij gekleed, onthalen ons in de abdij van Averbode. Het winterse weer maakt de sfeer compleet. Een sprookjesachtig begin van een spiritueel weekend. Wat me meteen opvalt, is dat de twee broeders van de *Fraternité de Tibériade* uit Lavaux-Sainte-Anne soberheid, eenvoud en vreugde uitstralen. Ze laten ons kennismaken met hun fraterniteit, waarin gebed een centrale plaats inneemt, elke dag opnieuw. De avond wordt afgesloten met een sobere bezinning, doorspekt met prachtige liederen uit Taizé.

Op zaterdag dompelen ze ons met levendige voorbeelden onder in de geloofsgroei van jongeren, kinderen en volwassenen die ze begeleiden. Prachtig! Deze mensen staan midden in het leven, dat is duidelijk!

's Namiddags reiken ze ons vijf stapstenen aan om de christelijke spiritualiteit van het leerkracht zijn verder uit te bouwen: stichters van vrede zijn, getuige van onze diepe innerlijke vreugde zijn, profeet durven zijn in deze tijd, nederig zijn en luisterend aanwezig om zo dienaar te worden van het geluk van onze naaste... Een uitnodigende, boeiende opdracht! Het geeft me zoveel goede moed om dit in mijn eigen school verder uit te bouwen! Gesterkt door de deugddoende contacten van zowel begeleiders als deelnemers, weet ik... hier kom ik zeker terug!

Magda Verbiest

Spiritualiteit in de drukte van het dagelijks leven

Mid-weekend van 27-28 januari 2006 met Katrien Cornette en Wies Beckers

Katrien Cornette en Wies Beckers nemen ons mee op weg in het beleven van spiritualiteit hier en nu. Ze vergelijken onze persoonlijke beleving en groei met een waterlelie: met de *wortels* in de modder en de *stengel* of de groeifase in het water ontvouwt en toont de *bloem* zich naar buiten. Op welke grond staan we nu, waar zijn we geworteld, wat is voor ons Heilige Grond?

In een eerste conferentie worden we uitgenodigd op ontdekkingsstocht te gaan naar het 'Eeuwig nu', zoals meester Eckhart dit begrip hanteert. Daarvoor moeten een aantal voorwaarden vervuld worden. Het gaat om drie grondhoudingen: 3 V's.

Verlangzaming – Verstilling - Verzoening met wat onaf is

Elke grondhouding reikt Katrien ons aan met een bijbeltekst, een afbeelding van een schilderij, een beeld.

Om spiritueel te groeien is het belangrijk liefde te mogen ervaren en liefde te kunnen uitdragen: 'gekoesterd worden' en 'zorg dragen voor'.

In de Hnd 17,27 lezen we: *"God is niet ver van ons, want in Hem leven wij, bewegen wij, zijn wij"*.

We kijken in onszelf, onderzoeken hoe wij groeien en anderen laten groeien. Dat doen we in de tweede conferentie. Door gebed en meditatie, door een intense beleving van de tijd, door oefening in hoop en door een houding van waakzaamheid zien we de weg van groeien in liefde breder worden.

In sacrale dans en met *zen-drup* oefenen we ons in de aangereikte basishoudingen. Het zijn heel bijzondere ervaringen. Zonder voorkennis worden we meegenomen in die spirituele belevingen.

De derde conferentie neemt ons mee in de zoektocht naar de in-wezige God in de persoon van de Geest. De Geest waait doorheen mensen. Wat moeten we doen om die Geest te voelen? Niets speciaals ... ons open stellen, ruimte maken om ons te laten vervullen...

De abdij van Averbode is een uitgelezen plek om dat te laten gebeuren. Om even te verlangzamen en verstillen. En om morgen, in de drukte van het leven – ook het schoolleven – die spirit te beleven en uit te stralen. Dank u wel, Katrien en Wies, het was deugddoend, bemoedigend.

Mieke Deconinck

Bidden als christen, hoe doe je dat?

Mid-weekend van 17-18 februari 2006 met Joris Polfliet

Vanuit onze verschillende Vlaamse provincies kwamen een aantal onderwijzers aangereden naar Averbode, zelf liggend op de grens van drie provincies.

Na een warm onthaal door Andreas en Jan – Norbertijnerpaters – startte een eerste van drie conferenties door de jonge priester-liturg Joris Polfliet (°1967) van het bisdom Gent: "Bidden vandaag, hoe is het mogelijk?" Via een aantal aandachtspunten en gebedsmethoden leidde hij ons in bij een aantal leermeesters in de leerschool van het gebed.

Na een avondwijding en gesprekken met de collega's gleden wij de nacht in.

Dag twee begon met het morgengebed in de abdijkerk en een stevig ontbijt.

De volgende conferentie over de psalmen leerde onze gevoelens te kanaliseren naar God: een parelsnoer te maken door één voor één de verschillende parels aan een draad te rijgen.

Na de stijlvolle eucharistieviering en het middagmaal weer een stille tijd. Een laatste conferentie ging over het "Onze Vader", een bede opdat God zou mogen doorbreken in onze wereld en in ons leven.

En ten slotte *Averbode*:

*In ijzersteen en oker staat het sticht
waarnaar ik reikhalzend de schreden richt
de toren uitgetild boven de daken
verwijzend naar een verder vergezicht.*

... aldus Anton van Wilderode.

Paul Troch

"Werken aan K3: spanKracht, stuwKracht en draagKracht" Benedictijnse spiritualiteit ten dienste van ons schoolwerk

Mid-weekend van 17-18 maart 2006 met Fons Uytterhoeven

Dat het een bezinningsweekend zou worden om "U" tegen te zeggen, mochten we van meet af aan ervaren. Op een enthousiaste, spontane, boeiende wijze wist Fons Uytterhoeven ons de benedictijnse spiritualiteit te leren kennen. Deze "levensregel voor beginners", zoals Benedictus hem zelf noemde, is een eeuwenoude spiritualiteit die "gewone mensen doorheen de gewone dingen van elke dag een leven van buitengewone waarde laat leven". 't Klinkt zo eenvoudig, maar hoe maak je dat waar in de dagelijkse realiteit op school, thuis en onderweg...

De eerste conferentie had als uitgangsvraag: "In welke wereld worden onze kinderen groot?" Hoe kunnen wij, volwassenen, groot genoeg zijn om hen hierbij te begeleiden?

Een aanzet van antwoord in een notendop:

- opstaan uit de slaap en ons kruis opnemen,
- luisteren naar en ingaan op de uitnodigingen, groot en klein, om al doende meer mens te worden,
- tegelijk ook luisteren naar en nederig gehoorzamen aan onze persoonlijke mogelijkheden en grenzen,
- weten dat God alomtegenwoordig is, niet als een flitspaalgod, maar als een liefhebbende vader,
- de liefde en warmte van anderen voelen, om uit dankbaarheid zelf liefde te worden voor de naasten.

Zo kunnen we begrijpen dat al wat we in liefde doen, deel uitmaakt van het volbrengen van Gods wil.

De meditatieve dagsluiting in de kapel liet ons nog eventjes stilstaan bij de woorden van Benedictus. Onze vrijdagavond sloten we af in de ontspanningsruimte, waar Fons op z'n woorden moest letten om niet reeds de conferentie van zaterdag... Waar het hart van vol is...

Zo werd het nacht en morgen... De tweede bezinningsdag, met een occasioneel gongetje als wekker. Zachtjes ontwaken op de tonen van Vangelis... Na het morgengebed in de abdijkerk en een verkwikkend ontbijt keken we vol verwachting uit naar de tweede conferentie.

"In 't leven moeten we het doen met de kaarten die we krijgen." Om de fundamentele levensvragen onder ogen te zien hebben we stabiliteit nodig. Het aanvaarden van een bepaalde leef- en werkgemeenschap: déze plaats, déze mensen, dit en niets anders is de weg naar God. "Waar" geluk wordt gevonden in het hier en nu, niet in ontsnappingspogingen. Het impliceert lijdzaamheid, de

bereidheid lijden te aanvaarden. Stabiliteit wordt bereikt door volharding. Het "nu"-moment is het eeuwige moment waarop God zich laat ontmoeten.

Ons leven moeten we zien als een pelgrimstocht. Als mens zijn we uniek en kunnen we bewust onze eigen weg gaan, niet weglopen van maar gaande thuiskomen bij onszelf. Voortdurend loslaten, steeds opnieuw geboren worden... Voortdurend verrijzen... Volwassen worden door lasten te dragen. Groeien, niet in functie van onszelf maar gericht naar Gods oproep.

In de regel van Benedictus staan evenwicht, maat en harmonie centraal. Evenwicht tussen werk, studie en gebed leidt tot het evenwaardig behandelen van lichaam, geest en ziel. Doe alles met mate, wees tevreden met het gewone, het vertrouwde. Overdaad schaadt gezondheid en krachten. "Haast je langzaam...". Beoefen de kunst van het ontspannen bezig-zijn. Zo leef je in harmonie met jezelf en met de anderen.

In de derde conferentie had Fons het over alle stoffelijke goederen, ons geschonken door God. Ze zijn sacramenta: symbolen die de schoonheid en goedheid van God openbaren. Als mens moeten we deze geschenken waardig zijn, er corrigerend en liefdevol mee omspringen.

De regel van Benedictus getuigt van grote eerbied voor elke mens afzonderlijk en diens werk. Dit houdt in dat we anderen nooit gebruiken voor eigen genoeg, zelfs niet voor het goede doel.

Vriendschap, als grote waarde, kan pas groeien als we tijd en aandacht investeren in anderen. Er "zijn" voor de anderen in wie God tot ons komt.

Het gebed vormt het hart van het benedictijnse leven. Niet de woorden zijn belangrijk, wel de totale aandacht voor God en dat doen we door onze manier van werken, liefhebben, leven...

Zoals geliefden bewust tijd maken om hun liefde voor elkaar uit te spreken, zal het stil gebed tot God het geloof in hem levend houden. Bidden kan altijd en overal. Terwijl wij God zoeken, moeten we weten dat God ook ons zoekt.

De regel van Benedictus biedt ons de kans daar te staan waar – als we God werkelijk zoeken – we door Hem gevonden zullen worden.

Dank, Fons, voor die drie schitterende conferenties, uit het leven gegrepen, voor eenieder herkenbaar.

En wij, insiders, hebben daarenboven geleerd hoe we een dakgoot met aandacht, verstand en wijsheid, verantwoordelijkheid en liefde moeten schilderen!!!

Met een karrenvracht vitamientjes voor 't hart zijn we huiswaarts gereden. Vele wijze woorden zullen ons nog lang tot nadenken stemmen. Gesterkt door de vele getuigenissen van collega's en een lading innerlijke stilte, opgedaan in de abdij, zetten we onze onderwijstaak enthousiast verder.

Uitkijkend naar volgend schooljaar met een nieuwe reeks bezinningen voor onderwijsmensen, zeg ik in naam van alle deelnemers: van harte dank en proficiat voor dit waardevol initiatief!

Christine Verbustel